

Askerî Tıbbiye'ye İstanbul'da Başladım, Ankara'da Bitirdim

1946 Ağustos'unda cebimde lise diploması, elimde tahta bavulla Haydarpaşa İstasyonu'nda trenden indim. İlk defa İstanbul'la tanışıyordum. Sora sora Sirkeci'yi buldum. İlk gece kaldığım otelde beni tahtakuruları karşıladı. Bu defa fakülte aramaya başladım. Maddi sorunları aşmak için Askerî Tıbbiye'ye kaydımı yaptırdım ve rahattladım.

1946 senesi Ağustos ayı sonlarında, elimde, liseye giderken yaptırdığım tahta bavulla Haydarpaşa İstasyonu'nda trenden indim. Ucuz otellerin Sirkeci'de olduğunu duymuştum. Trenden inen kalabalığı takip ederek vapura bindim ve Karaköy'e geçtim. Vapurda rastladığım bir görevliden Sirkeci'ye nasıl gidileceğini öğrendim. Sirkeci'de, benim gibi Anadolu'dan gelen ve ucuz yerleri tercih eden talebelerin kaldığı bir otel buldum. Yanımda getirdiğim para ile idare edebilmem için her şeyin en ucuzunu tercih etmem gerekiyordu.

Yorgun olduğum için akşam erkenden yattım. Gece yarısı kaşıntı ile uyandım. Bütün vücudumu kırmızı renkte böcekler kaplamıştı, onları öldürmeye başladım. Böcek ezilince emdiği kan çıkıyor ve etrafa pis bir koku yayılıyordu. Tahtakurusu ile ilk defa böylece tanışmış oldum.

Bazı fakülteler lise bitirme derecelerine göre, bazıları da imtihanla talebe alacaklarını açıklamışlardı. Veteriner Fakültesi imtihanla alıyordu. Onun imtihanına girdim. Tıp Fakültesi ve Teknik Üniversite lise bitirme derecelerine göre öğrenci alacaklardı, oralara aday kaydımı yaptırdım.

Ancak; benim için mühim olanı tahsil masraflarımı karşılayacak imkanı sağlamaktı, bu konuda araştırma yapmam gerekiyordu.

Kayseri Lisesi'nden bir arkadaşım Çemberlitaş'ta bir akrabasının otelinde kalıyormuş, Sirkeci'deki tahtakurulu otelden onun sayesinde kurtuldum.

Daha sonra Silifke'den ortaokul arkadaşlarımla karşılaşmam, otelden ayrılıp bir talebe yurduna yerleşmeme vesile oldu. Yurdun fiyatı otele göre çok ucuzdu. Yemek durumunu da peynir ekmekle idare ediyordum.

Fakültelere müracaatlarımın neticeleri belli olmaya başladı. Veteriner Fakültesi'nin imtihanını kazanmıştım. Teknik Üniversite Makina Mühendisliği Fakültesi'ne de kabul edildim ve oraya kaydımı yaptırdım. Üç ay staj için İstinye Taşkızak Tersanesi'ne verildiğim bildirildi.

Ancak, parasız yatılı imtihanı kazanıp Kayseri'ye gelirken Mersin tren istasyonunda tanıştığım arkadaşlardan biriyle karşılaşmam, kararımı değiştirmeme sebep oldu. O, Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazanmıştı ve oraya gidecekti. İkimizin de maddi durumu zayıftı. Beraberce gidebileceğimiz, okurken masrafımızı da karşılama imkanı sağlayabilecek bir fakülte aramaya karar verdik.

Askerî Tıbbiye tam aradığımız gibiydi. Tahsil süresince yaşam için ihtiyaçları veriyor, buna karşılık doktor olduktan sonra belli bir süre orduda hizmet edilmesi gerekiyordu. Oraya müracaat ettik. Kabul edilirse, o Siyasal Bilgiler'i, ben de Teknik Üniversite'yi bırakacaktım. İsteğimiz oldu, ikimiz de Askerî Tıbbiye'ye kabul edildik. Yüksek tahsil yapmaktaki maddi problemler de halledilmiş oldu.

Askerî Tıbbiye; Kaydolduğum Yıl Ankara'ya Taşındı

1946 senesinde Askerî Tıbbiye Okulu İstanbul'da idi. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi yeni açılmıştı. Askerî Tıbbiye'nin 1. ve 6. sınıflarının Ankara'ya nakledilmesi kararlaştırılmıştı. Üniversiteler açıldıktan 4-5 gün sonra durum bize bildirildi. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin 6'ncı sınıfının tamamını askeri öğrenciler oluşturuyordu. İkinci sınıfta yalnız sivil talebeler vardı. Birinci sınıfta ise 150 kadar öğrencinin yarısı askerdi.

Fakülte, Cebeci’de askeri bir hastane olarak hizmet veren Gülhane Hastanesi’nin bünyesinde kurulmuştu. Askerî tıp talebeleri için hastanenin arka bölümünde iki katlı bir bina ayrılmıştı. Binanın üst katındaki dört oda yatakhane olarak kullanılıyordu. Alt katta iki büyük salon vardı. Salonlardan birisi yemekhane idi. Diğeri, içine sıralar yerleştirilmiş, büyük bir salondur. Adı da “Büyük Dershane” idi. Gündüzleri tıp fakültesince dershane olarak kullanılır, saat 17’den sonra da bizim ders çalışma yerimiz olurdu.

Okuldan iki takım elbise verilirdi. Birisi cumartesi-pazar ve resmî tatil günleri giyilen “harici elbise” dediğimiz haki kumaştan yapılan giysi idi. Diğeri, o yıllarda bütün erlerin giydiği kaba kumaştan yapılmış olan “dahili elbise” idi. Derslere bu elbise ile gitmek mecburi idi. Saçlarımız da üç numara makine ile kesilirdi. Bu durumda askerî tıbbiye öğrencisinin görünüşü olarak erden farkı yoktu. Altıncı sınıf öğrencileri bu kıyafetleri ile kliniklerde staj yapıyorlardı. Hastalar tıp talebesini servislerde çalışan er zannediyorlardı.

Tıp fakültesinin birinci sınıfında okutulan bazı dersler Fen Fakültesi kapsamına girdiğinden, o dersler için Fen Fakültesi’nin bulunduğu Bahçelievler’deki Gazi Terbiye Enstitüsü’nün binasına giderdik. Okulun servisi olmadığından gidiş-gelişler bizim için oldukça zor olurdu. Okul dönüşü Beşevler durağına gelir, orada otobüs beklerdik.

Zamanın Genelkurmay Başkanı, babacanlığı ile tanınan Salih Omurtak idi. Evinden makamına giderken durakta otobüs bekleyen askerî talebe görürse arabasına alır, okula kadar getirir, yolculuk sırasında sohbet eder, bilgi alırdı. Bir gün arabasına aldığı arkadaşımıza okula gelirken niçin harici elbise giyilmediğini sorar, yasak olduğunu öğrenir. Okul müdürlüğüne hemen bir yazı gönderir. Yazı özetle şöyle idi:

“Askerî Tıbbiye talebelerinin diğer yüksek okullar arasında mümtaz bir yeri vardır. Bu durum göz önüne alınarak dahili elbise ile okul ihata duvarlarının dışına çıkarılmamaları...”

Genelkurmay Başkanlığı’ndan gelen bu yazıdan sonra derslere harici elbiselerle gidildi.

Saç kesiminin düzelmesi ise, altıncı sınıfların gayreti ile gerçekleşti.

Kliniklere staj için devam eden son sınıf talebeleri aşırıya kaçmayacak şekilde saçlarını uzatmışlardı. Sınıf subayı yüzbaşı saçların üç numara makine ile kesilmesi için iki gün süre verdi. Kimse kestirmedi.

Bir cumartesi günü talebeleri Büyük Dershane’de topladı, berberi getirdi, talebeleri tek tek kürsüye çağırdı. Üç numara makine ile saçlarının bir kısmını, mesela kulak üstünden tepeye kadar veya alından tepeye kadar kestirdi. “Kendiniz kalan kısımlarını tamamlatırsınız, isteyen de böyle gezer” diye de alay etti. Kimse kalan saçlarını kestirmedi, tam tersine hepsi servislere de, sinemaya da böyle acayip kesilmiş saçlarla gittiler. “Bu görünüş bizim değil, sizin ayıbınızdır!” dediler. Sonuçta kazandılar. Askerî tıp öğrencilerinin aşırıya kaçmayacak şekilde saç uzatmalarına izin çıktı.

Üzerinde Çalışmak İçin, İnsan Kemikleri Aradık

Lisan dersleri akşamları Hıfzısıhha’da veriliyordu. Hıfzısıhha’nın kütüphanesi ders çalışmak için çok müsaitti. Akşamları saat 19-20’ye kadar aynı zamanda fakültenin idare binası olan Hıfzısıhha’da kalırdık.

Ankara Üniversitesi’nde tıp fakültesi yeni açıldığı için hoca-talebe ilişkileri çok yakındı. Laboratuvarlarda talebeye her şeyi kendileri gösterir, öğretirlerdi.

Histoloji hocamız Kâmile Mutlu da mikroskop başında her öğrenci ile kendisi ilgilenir, en ince detayına kadar izah ederdi. Vize için imtihana girildiğinde kahve getirtir, 15 dakika sohbet eder, heyecan tamamen kalktıktan sonra imtihan başlardı.

En zor dersimiz anatomi idi. Üç sömestr, yani 1,5 sene okutulurdu. İkinci sınıfta başlardı. Kadavra salonuna ilk defa girmenin sizde yarattığı etkiden uzun zaman kurtulamazdınız. Üzerinde çalışmak için, insan vücudundaki kemiklerden temin etmek mecburiyetindeydiniz.

İnsan vücudunu tam olarak öğreten bu mühim dersin imtihanına 3. sınıfta şubat ayında girilirdi. Anatomi imtihanından evvelki iki ay ben dahil bazı arkadaşlar ekseri geceler yatakhaneye hiç çıkmaz, dershane de yatarlardık. O sene şubat ayında anatomi imtihanını başarı ile verdim. Haziran ayında diğer derslerin imtihanını da verdikten sonra dördüncü sınıfa geçtim.

Yaz tatilini memleketimde geçirmek için hazırlık yapıyordum. Okulun yakınında bulunan harita subaylarının gazinosunda bir arkadaşımın akrabasının düğünü vardı. Benimle beraber iki arkadaşımı da davet etti. Saat 20 sıralarında gazinoda buluştuk. Kenarda bir masaya oturduk. Üzerimizde askerî tıp talebelerinin giydiği resmî elbiselerimiz vardı. Memleketime gideceğim için ben elbisemi yeni yaptırmıştım.

Saat 21’de düğün ve eğlence başladı. İçki olarak açık büfe BOL (meyvalı bir kokteyl) veriliyordu. İçki kültürümüz zayıf olduğundan BOL’u alkol derecesi düşük zannedip biraz fazla kaçırдық. Bir süre sonra BOL tesirini gösterdi. Biz oraya dans edip eğlenmek için gitmiştik, ama değil dans etmek, ayakta duramaz hale gelmiştik. Oradan ayrıldık, Cebeci’ye doğru yürümeye başladık.

Askerî Tıbbiye’de talebelerin disiplini ile ilgilenen piyade sınıfından yüzbaşı rütbesinde bir sınıf subayı ile derslerle ilgilenen askerî bir doktor bulunurdu. Bunun görevine “müzakereci” denilirdi. O sene müzakerecilik görevini yapan binbaşı rütbesinde bir dahiliye mütehassısı idi. Arkadaşlar ona bir isim takmışlardı: “Santonin Binbaşı” (Santonin; o zamanlar kullanılan bir solucan ilacıydı).

Gece saat 23 sularında her halimizden sarhoş olduğumuz anlaşılır şekilde caddelerde dolaşırken, konservatuar civarında müzakereci binbaşı ile karşılaştık. Bizi yakalamak için yanımıza gelirken kaçtık, kaçarken de “Santo... Santo...” diye tempo tuttuk. Bizi yakalayamadı, ama yakalamaya kararlı olarak okula döndü. Okulun etrafı tel örgü ile çevrili idi. Tek giriş kapısı vardı. Müzakereci, bizim oradan okula gireceğimizi düşünerek sokak kapısının önüne sandalyesini koydurur, bizi orada beklemeye başlar. Biz okula dönünce onun kapıda beklediğini gördük. Okulun arka tarafındaki tel örgüden atlayarak okula girmeye karar verdik. Gece saat 1 sırasında alkolün etkisi hala devam ediyordu. Biribirimize yardım ederek tel örgüden geçecektik. Ben geçerken ceketimin önü tel örgüye takıldı ve yırtıldı. Yakalanmadan okula girdik, içkinin de tesiri ile hiç bir şey düşünmeden uyuduk.

Sabahleyin uyanınca ceketimin tele takıldığını hatırladım. Ceketimdeki yırtığı görünce çok üzüldüm. Ön kısmı yukarıdan aşağı 20 cm kadar yırtılmıştı. Bir arkadaşım Ulus meydanında bu tür yırtıkları hiç iz bırakmadan onaran bir örücü olduğunu söyleyince çok sevindim.

Hemen ceketimi alıp Ulus'taki örücüye götürdüm. Yırtık yarım saatte hiç iz bırakmayacak şekilde tamir edildi.

Ceketimi aldım, okula gitmek üzere otobüse bindim. Yanımda resmî elbiseli, bahriyeli bir yüzbaşı oturuyordu. Otobüsün biletçisi yanıma geldiğinde benim bilet paramı da o verdi. Kendisine teşekkür edince “Kardeşlerimize karşı vazifemiz!” diye karşılık verdi.

15-20 dakika süren yolculuk süresince konuştuk. Kaçınıcı sınıfta olduğumu, yaz tatilini nerede ve nasıl geçireceğimi sordu. Dördüncü sınıfa geçtiğimi, yaz tatilini memleketimde, köyde geçireceğimi söyledim. Tatilimi köyde boş geçireceğimi öğrenince, “Doktorluk, usta-çırak işidir. Okulunuzun karşısında bir hastane var. Boş zamanlarınızda servislere devam edip pratiğinizi artırmanız yetişmeniz bakımından çok faydalı olur.” dedi. Ben hastanede kimseyi tanımadığımı söyledim. “Şu andan itibaren beni tanıyorsun. Adım Aziz Sarsılmaz. 2. hariciyede asistanım. Her serviste arkadaşım var. Hangi serviste çalışmak istersen gel, ben seni o servisteki arkadaşlarımla tanıştırayım. Yaz tatilini boş geçirme!” dedi.

Bir gece evvelki düğünde aldığım alkolün ve elbisemin yırtılmasının, daha sonraki yaşantımda cerrah olmama sebep olacağını nereden bilebilirdim?

“Başınıza gelen her şeyde bir hayır vardır” diye bir fıkrayı okumuştum. Eski zamanlarda bir şahıs kaza neticesi gözünün birisini kaybetmiş. Çok üzülmüş. Arkadaşları “Üzülme, her şeyde bir hayır vardır” diyerek teselli etmeye çalışırlar, ama o kızar, “Gözüm kör oldu, hayır bunun neresinde?” diye itiraz eder. Bir süre sonra başka bir ülkeye gitmesi gerekir. Oraya girerken yolu askerler tarafından kesilir. Hükümdarlarının emri ile o gün ülkelerine ilk giren kişi kurban edilecektir. Adamı yakalarlar, kurban edileceği yere götürürler. Bakarlar ki kurban edilecek şahsın bir gözü yok. Kurallara göre sakat olan birisi kurban olamaz. Adam; gözünün birisi olmadığı için ölümden kurtulur.

Doktor Oldum Ama, “Kan Tutması” ile Karşılaştım

Otobüsten indikten sonra okula gittim, beyaz gömleğimi giydim. Hastanede 2. hariciye servisinde Dr.Yüzbaşı Aziz Sarsılmaz'ı buldum. “Ben geldim, müsaade ederseniz sizin yanınızda çalışmak istiyorum”

dedim. “Tamam” dedi. O sırada pansuman yapıyordu, bana ilk dersi verdi: Pansuman malzemelerini tanıttı.

Aynı gün tank kazasında yaralanan bir teğmen geldi. Bir eli parçalanmış ve ezilmişti. Pansumanına ben de yardım ediyordum. Bir ara fenalaştığımı hissettim, bütün vücudum terledi, başım döndü, bayılacak hale geldim. Dr. Aziz bey o halimi görünce “Dışarı çık, yüzünü yıka ve tekrar gel” dedi. Halk arasında “kan tutması” denilen durumla karşılaşmışım. Yüzümü yıkadım, durumum düzeldi, tekrar pansuman odasına döndüm, yardıma devam ettim.

O günden sonra bütün boş zamanlarımı hastanede geçirmeye başladım. Geceleri geç saatlere kadar hastalarla beraber oluyordum. Sabahları da pansumanlara yetişmek için saat 7-7:30’da hastanede olmam gerekiyordu. İkinci hariciye servisinin mesai saatleri başka servislere benzemezdi. Asistanlar 7:30’da, hoca Prof. Recai Ergüder 8:30’da gelir, 9’da ameliyata girilirdi. Bu, servisin geleneği idi. İğne yapmasını öğrendim, her türlü pansumanı yapıyordum. Açık bir yaraya dikiş koyabiliyordum. Servisin devamlı çalışan bir elemanı haline gelmişim. Asistanların izinli olduğu yaz aylarında ameliyatlara da girerdim.

Dördüncü sınıfta nisan ayında bir gece karın ağrısı ile uyandım. Hemen hariciye servisine gittim. Muayenede apandisit teşhisi konuldu. İmtihan zamanı olduğu için antibiyotik ve buz tedavisi ile geçiştirdim. İmtihanlar bitti, sınıfımı geçtim. Arkadaşlarla beraber eğlenmek için o yıllarda Ankara’nın kaliteli müzikli eğlence yerlerinden olan Bomonti Gazinosu’na gittik. Henüz masamıza oturmuştuk ki benim karnım ağrımaya başladı. Gazinoda kalmama imkan yoktu. Hastaneye döndüm. Nöbetçi asistan muayene etti. Apandisit olduğunu söyledi. Buz tatbikine başlandı, ağrım azaldı.

Sabah saat 9’da hocamız Prof. Ergüder geldi, muayene etti, ameliyata hazırlanmamı istedi. Biraz sonra bir haber geldi. Hastanede sular akmadığından ameliyatlar yapılamayacak deniliyordu. Bir süre sonra ameliyathanede görevli bir personel geldi, hocanın ameliyathanede beni beklediğini söyledi. Koşarak ameliyathaneye gittiğimde hocayı ameliyat yapmaya hazırlanmış bulunca şaşırđım. “Yat masaya!” dedi. Ameliyat masasına yattım. “Bayılmak ister misin?” diye sordu, istemediğimi söyledim. Lokal anestezi ile 5-6 dakikada ameliyatım bitti. Hoca

“Masadan in ve yatağına kendin git” dedi. Dediğini yaptım. Üç gün sonra da normal yaşantıma döndüm. Recai hoca, apandisit ameliyatını 1 cm açarak yapar ve tek dikiş koyardı.

Yaz tatilinde memleketime gitmedim, hastanede çalıştım. Ameliyatlara katılıp, ameliyat sonu hastaların bakımı ile uğraşıyordum, poliklinikte de görev yapıyordum. Yaz sonunda fitık, apandisit gibi ameliyatlara ikinci asistan olarak girmeye başladım. Asistanlar beni servisin bir elemanı olarak görüyorlardı. Hoca ile ilişkilerim de çok iyi idi.

Alman Hoca Plevka Sinirlenince, Bizi Sınıfta Bıraktı

Beşinci sınıf, mühim derslerin okutulduğu bir sınıftı. Senenin sonunda en mühim üç dersin imtihanına girilirdi. Benim kanaatime göre başarılı bir hekim olabilmenin sırrı, bu üç dersin iyi öğrenilmesinden geçer: Patolojik anatomi, fizyopatoloji ve farmakoloji. Patolojik anatomi ve fizyopatoloji imtihanlarına girdim, çok iyi geçtiler.

Farmakoloji dersinin iki ayrı bölümü vardı. Farmakoloji bölümünün hocası Plevka (Alman kökenli), farmakotekni bölümünün hocası Mustafa Sunay idi. Hocaların derslerini takip edebileceğimiz kitapları yoktu. Her derse muntazam devam etmek ve not tutmak gerekiyordu. Sınıfta bu işi en iyi yapanlardan birisi de bendim.

Farmakotekni imtihanı yazılı olacak, o bittikten sonra farmakoloji imtihanı sözlü yapılacaktı. Saat 9’da yazılı imtihanın yapılacağı salona alındık. Hoca salona baktı, “İçinizde derslere muntazam devam eden, yakinen tanıdığım, boş kağıt da verse geçireceğim arkadaşlar var. Mesela sen” diye beni tahtaya çağırdı. Sualleri tahtaya bana yazdırdı. Ben yerime geçtim, hemen cevapları yazdım ve kağıdımı verdim. O sırada sözlü imtihanı yapacak olan Plevka da salondaydı. Bana imtihana hemen girmek isteyip istemediğimi sordu. Girmek istediğimi söyleyince odasının önünde beklememi söyledi, biraz sonra kendisi de odasına girdi.

Ben kapının önünde beklerken o gün imtihanı olmayan başka arkadaşlar geldi. Hocanın odasının kapısının yanında içerdeki lambayı yakmayı sağlayan bir elektrik anahtarı vardı. Arkadaşlardan birisi bu

düğmeyi devamlı olarak çevirir. Odadaki lamba devamlı olarak yanar-söner. Bu duruma sinirlenen hoca birden dışarı çıktı, Almanca bağırarak bir şeyler söyledi ve bizi oradan kovdu.

On dakika sonra kapıyı açtı, beni içeri aldı. Sorduğu suallere normal cevaplar verdiğimi düşünerek odadan çıktım. Son imtihandı. Sınıfımı geçtiğimi tahmin ediyordum. İmtihan devam ediyordu. 5-6 kişi girdikten sonra imtihan odasında bulunan doçent dışarı çıktı. “Hepiniz kaldınız” dedi, bizlerin itirazı üzerine “Ben de anlamadım” dedi.

O gün 25 kişi imtihana girmişti. İmtihana girenlerin büyük çoğunluğu kalmıştı. Ben de hocanın o günkü sinirinden nasibimi aldım, ikmale kaldım. İkmal imtihanına daha da iyi hazırlandım. Bu dersin hekimlikteki önemi göz önüne alınırsa ikmale kalmam bir yerde benim için iyi de oldu diye kendi kendimi teselli ettim.

Tıbbiye’de 6’ıncı Sınıf, Staj Sınıfı İdi

Adli Tıp dersini hoca kendisi anlatır, sene sonunda imtihanına girilirdi. Hocamız, babacan tavırları ile herkes tarafından sevilen birisi idi. Derse gelirken bir şişe maden suyu getirir, masanın üstüne koyar, ders sırasında o su ile Trinitrin hapı alırdı.

Bizim grubun hepsi askerî tıp öğrencisi idi. Erkenden gidip imtihanın yapılacağı salonu hazırladık. Hocanın masası çiçeklerle süslendi. Masaya maden suyu şişeleri ve Trinitrin kutusu konuldu. Hoca salona gelince bu manzara çok hoşuna gitti, “Bu salonda talebe sınıfta bırakılmaz, hepimiz geçtiniz. İmtihani not tefriki için yapacağım” dedi.

İmtihan başladı. Hepimiz dershanede sıralarda oturuyorduk. Sırası gelen, ön tarafa, hocanın karşısına gidiyordu. Sınıfımızda “Gafur” lakaplı bir arkadaşımız vardı. Sıra ona geldi. Sınıfımızdaki çalışkan bir arkadaşımızı ayarlamış, hoca sual sorunca o işaretle kendisine yardımcı olacaktır.

Hoca ilk soruyu sordu: “Ölümün belirtileri nedir?” Gafur hiç düşünmeden kopya verecek arkadaşına baktı. Ama onun tariflerini anlaması için konuyu gene de biraz olsun bilmesi gerekiyordu. Arkadaşı işaretle bazı tarifler yaptı, Gafur: “İnsan vücudunun yer çekimine tabi

olarak yere düşmesine ölüm denir!” Hoca bu cevap üzerine, “Sabah söz verdim, sözümde duracağım, geçer not vereceğim, ama sen hemen çık ve git!” dedi.

Intaniye stajında sabah vizitesinde hoca hastaları ziyareti sırasında talebelere sualler sorardı. Gafur’un bulunduğu gruba hocamız Abdulkadir Noyan, “Yılancağa sebep olan mikrop nedir?” diye sordu. Gafur bildiğinden emin olduğu, ancak muzipliği ile tanınan bir arkadaşına danışır. O da kulağına, “Kobra yılanı” diye fısıldar. Gafur hocanın gözüne girmek için hemen bağırdı, “Kobra yılanı hocam!” Hoca, Gafur’un yüzüne baktı, “Senin ne güzel gözlerin var, tıpkı eşek gözü gibi” diyerek tepkisini gösterdi.

Dahiliye, hariciye gibi derslerin stajı sene içinde yapılır, imtihanlarına sene sonunda girilirdi. Diğer küçük branşların imtihanlarına ise hemen staj bitiminde girilirdi. Bu dersler için vize karnesi diye bir karnemiz vardı. Vizeler tamamlanmadan mezun olamazdık. Herhangi bir vize imtihanında başarılı olunmazsa 10-15 gün sonra tekrar girilirdi.

En zor vize “göz” vizesi idi. Bir defada geçer not alınması çok zordu. Bir kaç defa giren bir çok talebe vardı. Stajları 15’er kişilik gruplar halinde yapıyorduk. Stajı bitiren grup bir hafta on gün çalışıp, sonra vize için müracaat ediyordu. İlk girişte de ekserisi refüze olurdu.

Biz grup olarak stajın son günü vize imtihanına girmek istediğimizi bildirdik. Böylece ilk refüze hakkımızı kullanmış olacaktık. Günlerden cumartesi idi. Hoca saat 12’de hepimizi odasına çağırdı. O sırada kapının önünde daha evvel refüze olan ve imtihana girmek için gelen bazı arkadaşlarımız duruyorlardı. Onlara beklememelerini, o gün imtihana alamayacağını bildirdi. “Burada, stajlarının son günü imtihana girmek isteyen çalışkan arkadaşlarım var, sizler onları görün de utanın!” diyerek hepsini gönderdi.

Hocamız Prof. Süreyya Gördüren, intizamı seven, çok titiz birisiydi. Serviste koridordaki halının üzerinde bir iplik parçası görmesi, o gününün sinirli geçmesine yeterdi. Kütüphanede o yerine, biz de uzun masanın etrafına oturduk, bir sohbet havasında imtihan başladı. Bir arkadaşımıza “Keratoplastiden sonra görme ne kadar düzelir?” diye sordu. “Servisimizde yapılan ameliyatlarda görme %90’a kadar

düzelmiştir” cevabı çok hoşuna gitti. Bizlere de birer sual sordu. Aldığı cevaplardan memnun oldu. Hepimize en yüksek notu verdi, kendi yazdığı kitaptan da birer adet imzalayıp hediye etti.

Abdülkadir Hoca Bize, Deniz Kızı Eftalya’yı Anlatırdı

En zevkli geçen derslerden birisi intaniye hocamız Ord. Prof. Abdülkadir Noyan’ın dersleri idi. Hoca, öğretmek istediği konuyu bir hikaye ile anlatırdı. Her derste bir hikaye dinlerdik. İşte hocamızın hikayelerinden birisi:

“Ben yüzbaşı iken İstanbul’da Deniz Kızı Eftalya isminde çok güzel bir şarkıcı vardı. Kendisine hayrandım. Evinin karşısında bir eczane vardı. Her gün akşam üzeri onu görebilmek için eczanenin önüne bir sandalye koyar, onun balkona çıkmasını beklerdim. Onu balkonda birkaç dakika da olsa görebilmek için saatlerce beklediğim olurdu.

Bir gün geç saatlere kadar beklememe rağmen balkona çıkmadı. İkinci, üçüncü günler de çıkmayınca, eczacıya Eftalya’yı sordum. Eczacı, Eftalya’nın bir haftadır hasta olduğunu, doktorların her gün muayene için geldiğini, ama iyileşmediğini söyledi.

Bir gün sonra yine eczaneye geldim, eczacıya nasıl olduğunu sordum. Hastalığının devam ettiğini, hala bir teşhis konulmadığını söyledi. ‘İstersen bir de sen gör’ dedi. Teklifi hemen kabul ettim. Eczacı haber verdi, muayene için odasına gittim. Hasta yatağında o kadar güzel görünüyordu ki hayran oldum. Yanaklarının pembeleşmesi ona ayrı bir güzellik vermişti. Muayene ettim. O güzellik karşısında ne söyleyeceğimi şaşırdım. ‘Kan muayenesi yapılınsın!’ dedim. ‘Bir hafta evvel kan alındı, bütün tetkikler yapıldı, bir şey çıkmadı’ dediler. Başka bir şey söylemek aklıma gelmedi, ‘Tekrar yapılınsın!’ dedim.

İki gün sonra eczaneye gittiğimde eczacı bana, ‘Seni kutlarım! Kan tahlillerinin neticesi geldi, hastada tifo için yapılan testler pozitif çıktı.’ dedi.”

Hocanın bize vermek istediği mesaj, “Tifo hastalığında kan testleri bir haftadan sonra müspet çıkar!” idi.

Baraj'da Mezuniyeti Kutlarken, Bayar'la Karşılaştık

1952 senesi Haziran ve Temmuz aylarında son imtihanlara girip mezun olacaktık.

Kadın hastalıkları konusunda imtihana girerken yararlanacak bir kitabımız yoktu. Arkadaşım Mehmet Hatipoğlu ile “Doğum Bilgisi ve Kadın Hastalıkları” başlığıyla notlarımızı kitapçık haline getirip arkadaşlarımıza dağıtarak bir ihtiyacı karşılamış olduk.

12 Temmuz 1952 tarihinde imtihanları başarı ile vererek Tıp Fakültesi'nden mezun oldum.

Mezuniyetimizi, Çubuk Barajı mevkiindeki bir gazinoda Askerî Tıbbiye'deki müdür ve sınıf subayları ile beraber gidip kutlayacaktık. Yemek saatini beklerken kalabalık bir grup geldi. Cumhurbaşkanı Celâl Bayar ve yakınları gelmişti. Onlar da bizim okul müdürümüzün masasına oturdular.

Biz o geceyi kendi aramızda eğlenerek kutlamayı planlamıştık. Yemek başladıktan bir süre sonra Ankara Radyosu sanatçıları sahneye çıkmaya başladılar. Gece geç saatlere kadar birçok sanatçı birbiri ardına sahnede yer aldı. Bu arada Cumhurbaşkanı da mezuniyetimizi bizimle beraber kutladı. Çok güzel vakit geçirdik. Bu organizasyonun tesadüfen mi, yoksa önceden planlama sonucunda mı gerçekleştiğini öğrenemedik.